

Arrest

nr. 263 063 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 5 februari 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse zoon. Op 16 juli 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d0 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2021 werd ingediend door

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Nederlandse zoon B. A. (RR …) en dit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15 12.1980 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4°de bloedverwanten in opgaande lijn (…) of die te hunnen laste zijn (.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag

Betrokkene legde volgende documenten voor ter staving van het ten laste zijn:

- Overlijdensakte van de echtgenote van betrokkene.
- Arbeidscontracten van Randstad met bijhorende loonstaten voor de maanden januari en februari 2021 op naam van referentiepersoon.
- Attesten OCMW Antwerpen dd 08 02.2021 op naam van betrokkene, referentiepersoon en zijn echtgenote. Attestation de non emploi op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene geen beroep uitoefent dd. 13.12.2019
- Attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2020 waarin is opgenomen dat betrokkene geen inkomen heeft, van welke aard dan ook, in 2020. Het attest werd opgesteld op 6.01.2020 en is gebaseerd op een verklaring op eer van betrokkene zelf op 6.01.2019. Het attest kan niet worden aanvaard als een geldig bewijsstuk. Vooreerst omdat het gebaseerd is op een verklaring op eer door betrokkene zelf, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien omdat het niet relevant is Dat betrokkene geen inkomen had in 2019 - verklaard weliswaar bij aanvang van het jaar op 06.01.2019 - is bijgevolg niet onlogisch als de verklaring betrekking moet hebben gehad op de afgelopen 6 dagen. Betrokkene hoort aan te tonen behoeftig te zijn geweest toen hij nog in het land van herkomst verbleef.
- Certificat administratif op naam van betrokkene, opgemaakt te Meknès op 19.03.2021, waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen stabiel inkomen had. Echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie in maart 2021, zijnde ruim na de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene zijn onvermogen aantoonst van toen hij nog in het land van herkomst verbleef. Een attest van onvermogen van 19.03.2021 is dus te recent.
- Attest dd. 22.03.2021 van de Attijariwafa bank waaruit blijkt dat referentiepersoon in 2018 maandelijks geld overmaakte, of zijnde om en bij de 94 euro De levensstandaard ligt lager in Marokko, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde stortingen betrokkene moesten in staat stellen in zijn basisbehoeften te voorzien De stortingen sluiten niet uit dat hij ook over eigen bestaansmiddelen en/of onroerende goederen beschikt(e) in het land van herkomst Tot op heden werden hieromtrent nog steeds geen sluitende attesten voorgelegd

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2. eerste lid, 4° van de wet van 15 12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"TEN GRONDE EERSTE EN ENIGE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL EN VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden,

om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de vader van zijn Nederlandse zoon, de heer B. A., de referentiepersoon.

Op 05.02.2021 diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van zijn Nederlandse zoon en dit op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, reden waarom verzoeker thans beroep heeft aangetekend.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis daar het zogenaamd niet zou aangetoond zijn dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker zou immers onvoldoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen hebben voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoeker kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar hij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat hij effectief aan de voorwaarden voldoet.

6.

Artikel 40bis §2 Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4°de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. ”

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van het “ten laste zijn” bewezen.

Zo werden er meerdere bewijzen van geldstortingen voorgelegd (STUK 3). Er werd maandelijks 94 EUR overgemaakt. Deze geldstortingen werden voorgelegd teneinde aan te tonen dat verzoeker effectief financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Het bestaan van de geldstortingen wordt niet betwist doch verwerende partij stelt dat er bezwaarlijk zou kunnen gesteld worden dat voorgelegde stortingen verzoeker in staat zouden stellen om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Verwerende partij verliest hier echter wel uit het oog dat de levensstandaard in Marokko betrekkelijk lager ligt dan hier en dat dit bedrag wel degelijk volstaat teneinde in de basisbehoeften te voorzien aldaar.

Verzoeker heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat hij in zijn land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt dan ook haar zorgvuldigheidsverplichting. Verwerende partij diende alle bewijsstukken afdoende te bestuderen, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Zo werd vooreerst twee attesten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker geen bron van inkomen had in Marokko (STUK 4).

M.b.t. deze attesten stelt verwerende partij enerzijds dat deze worden opgemaakt op verklaring van een vanwege de betrokkene en anderzijds dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven.

Doch, uit deze attesten blijkt nergens dat deze werden opgemaakt na een verklaring op eer. Het betreffen met andere woorden officiële attesten vanwege officiële instanties die gebruikt mogen worden in rechte.

Ook dat niet alle inkomsten zouden moeten worden aangegeven betreft een standaard 'kopie paste' motivering die zij altijd gebruikt, doch niet staft.

Het attest is nochtans compleet en bevat letterlijk: beroepsinkomsten, inkomsten uit landbouw, uit roerende en onroerende goederen, andere inkomsten... Dit betreft hetzelfde soort attest als het aanslagbiljet naar Belgische normen.

Het betreffen hier dan ook officiële attesten vanwege de Marokkaanse autoriteiten die werden gelegaliseerd waardoor verwerende partij wel degelijk bewijswaarde mag hechten aan de inhoud ervan.

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Marokko én nadien, onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het "ten laste" zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon en Jia.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij daar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de verklaringen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen was Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

9.

Verder toonde verzoeker ook aan dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werd het volgende voorgelegd:

- loonfiches referentiepersoon (stuk 7);
- attesten OCMW waaruit blijkt dat betrokkenen nooit financiële steun genoten (stuk 8).

Dit aspect wordt bovendien ook bevestigd door het feit dat de referentiepersoon verzoeker reeds jaren ten laste neemt zonder probleem.

Dit wordt evenwel niet betwist in de bestreden beslissing.

10.

Tot slot is het zo dat de beslissing van verwerende partij pertinent ingaat tegen het Unierecht.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

"Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft: • de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...) "

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk,

een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II. Artikel 26 Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987). "(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld." (Arrest "Jia" van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin. "

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie" in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkte Uw Raad dan reeds ook op dat - hoewel de bewoordingen "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin", vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn - dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer

arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. biz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever "een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt" (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven." (HvJ 5 september 2012. C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

"Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde

categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen.

In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het feit van de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst.

Uit de voorgaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond aan de voorwaarden voor gezinshereniging te voldoen reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden.

Het middel is dan ook gegrond”

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Na een theoretische duiding van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur betoogt verzoeker *in concreto* dat hij wel degelijk heeft bewezen, voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst, financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Hij wijst daartoe op de bewijzen van geldstorting die hij voorlegde (maandelijks 94 €), de lagere levensstandaard in Marokko, de bewijzen van onvermogens in het land van herkomst en twee attesten waaruit blijkt dat hij geen bronnen van inkomsten had in Marokko. Verzoeker verwijst naar de Europese arresten inzake *Jia* en *Reyes* en naar de voorbereidende werken van de artikelen 47 tot en met 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van 40bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Waar verzoeker aanvoert dat hij stukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij geen bronnen van inkomsten heeft in Marokko, motiveert de bestreden beslissing dat de “*Attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2020*” volgens welk verzoeker geen inkomen had in 2019, werd opgesteld op 6 januari 2019 en is gebaseerd op een verklaring op eer van de betrokkene zelf. Het attest wordt niet aanvaard als geldig bewijs omdat het gebaseerd is op een verklaring op eer door verzoeker zelf. De bestreden beslissing motiveert verder dat de verklaring *d.d.* 6 januari 2019, dat hij geen bron van inkomsten heeft in 2019, slechts betrekking heeft op de afgelopen zes dagen. Met betrekking tot het “*Certificat administratif*” wordt op 19 maart 2021 gesteld dat verzoeker op datum van het attest geen stabiel inkomen had. Het attest dateert echter van ruim na de aankomst van verzoeker in België en is daarom niet relevant. Verzoeker moet immers zijn onvermogen aantonen op het ogenblik dat hij nog in het land van herkomst verbleef.

Waar verzoeker aanvoert dat deze attesten niet vermelden dat het zou gebaseerd zijn op een verklaring op eer, blijkt uit het administratief dossier dat het “*Attestation du revenu global*” wel degelijk melding maakt dat het gebaseerd is op een verklaring op eer van de betrokkene. Wat betreft het “*Certificat administratif*” vermeldt de beslissing geenszins dat het om een verklaring op eer zou gaan, maar wel dat het, gelet op de periode waarop het attest betrekking heeft, niet relevant is voor de beoordeling van het ten laste zijn in het land van herkomst. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd.

Met betrekking tot de geldstortingen betoogt verzoeker dat de levensstandaard in Marokko lager is. Dit wordt in de bestreden beslissing erkend, doch er wordt gemotiveerd dat niet is aangetoond dat deze stortingen verzoeker in staat stellen in zijn basisbehoeften te voorzien en dat niet is uitgesloten dat verzoeker ook over eigen bestaansmiddelen of onroerende goederen beschikt in het land van herkomst. De bestreden beslissing besluit dat actueel nog steeds geen sluitende attesten werden voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker niet over eigen middelen beschikt en voor het voorzien in zijn basisbehoeften aangewezen was op de geldstortingen van zijn zoon.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is of dat werd nagelaten rekening te houden met alle elementen van de zaak.

Waar verzoeker vervolgens uitgebreid citeert uit de parlementaire werkzaamheden en jurisprudentie van het Hof van Justitie en stelt dat geen werd rekening gehouden met de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst, bevat verzoekers uiteenzetting geen concrete elementen die een ander licht werpen op hogerstaande beoordeling.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT